

Rettevejledning til opgave 1

Spørgsmål

1. Var det korrekt at fortsætte sagens behandling uden at anvende retsplejelovens kapitel 39 om mindre krav?

En sagsøger kan anlægge sag om en del af sin fordring. Bestemmelserne i retsplejelovens kapitel 39 om mindre krav skal som udgangspunkt anvendes, såfremt påstanden i stævningen har en værdi på højst 50.000 kroner, jf. retsplejelovens § 400, stk. 1. Det bliver således afgørende, om opdelingen omgår reglerne om småsagsprocessen.

Domstolene har tilsidesat dispositioner, der omgår retsplejelovens regler, jf. f.eks. U 2000.1575 H og U 2007.2564/2 Ø omtalt i Den civile retspleje, s. 165 og s. 377 f. Retten kan af egen drift bestemme, at småsagsprocessen ikke skal anvendes, hvis betingelserne i retsplejelovens § 402, stk. 1, er opfyldt (hvilket intet tyder på i dette tilfælde), og hvis påstanden efterfølgende udvides, kan retten efter anmodning fra en part bestemme, at småsagsprocessen ikke skal anvendes, jf. retsplejelovens § 402, stk. 2. Forhøjes påstanden ikke under sagen, kan der ikke anlægges en ny sag om de resterende 1.000 kroner, jf. Den civile retspleje, s. 669 ff., om udstykning. Der er således ikke grundlag for at karakterisere opdelingen som omgåelse.

Retten's afgørelse var således ikke korrekt.

2. Var det korrekt, at betingelserne for at ændre sagsøgte til Vagn Sørensen ikke var opfyldt?

Sagsøger kan efter omstændighederne ændre betegnelsen for sagsøgte, og betingelserne for dette er fastlagt i retspraksis, jf. Den civile retspleje, s. 357 f. Stævningen skal ved en fejl være rettet mod en forkert, og den rigtige sagsøgte skal have haft mulighed for at varetage sine interesser. Stævningen blev sendt i kopi til Vagn Sørensen, men selv om det ifølge Petersen var en fejl at anlægge sagen mod Søren Sørensen, hvilede dette på en forkert retlig vurdering. Hansen valgte således netop at anlægge sagen mod Søren Sørensen.

Betingelserne for at ændre sagsøgte var således ikke opfyldt.

3. Var kendelsen om, at påstanden om fordringen på 2.000 kroner kunne fremsættes i sagen, korrekt?

Påstanden om modkravet på 2.000 kroner er fremsat til kompensation, idet der alene nedlægges påstand om frifindelse. Påstanden kan således som udgangspunkt fremsættes, idet betingelserne i retsplejelovens § 249, stk. 2, ikke skal være opfyldt, når påstanden er fremsat til kompensation, jf. Den civile retspleje, s. 295 f. Det bliver således afgørende, om regler om nødvendigt procesfællesskab kan føre til et andet resultat.

Hansen har valgt alene at anlægge sag mod Vagn Sørensen, selv om kravet muligvis kan rettes både mod Lise og Vagn. Det rejser ikke spørgsmål om nødvendigt procesfællesskab, men Vagns modkrav er betalingen for et aktiv, der tilhørte Lise og Vagn i sameje. Der foreligger således som udgangspunkt et nødvendigt procesfællesskab i forhold til det krav, jf. Den civile retspleje, s. 304 f.

Baggrunden for reglerne om nødvendigt procesfællesskab er hensynet til den enkelte procesfælle og hensynet til modparten, jf. Den civile retspleje, s. 303. En afgørelse vil ikke have retskraft i forhold til Lise, og Vagn kan ikke få dom for kravet, der alene er fremsat til kompensation. Der er endvidere ikke noget større hensyn at tage til Hansen, der selv har valgt alene at anlægge sag mod Vagn.

De studerende skal konstatere, at der som udgangspunkt er tale om nødvendigt procesfællesskab, men i øvrigt er diskussionen – ikke resultatet – afgørende.

4. Krævede kære af kendelsen om påstanden på 2.000 kroner Procesbevillingsnævnets tilladelse?

Der er som udgangspunkt fri adgang til at kære, jf. retsplejelovens § 389, stk. 1, men det skal diskuteres, om kære kræver Procesbevillingsnævnets tilladelse efter retsplejelovens § 253 eller § 389 a.

Der er ikke tale om en særskilt afgørelse om modkravet, men alene spørgsmålet om nødvendigt procesfællesskab. Det er ifølge Den civile retspleje, s. 305, formentlig en materiel afgørelse, der kan føre til frifindelse. En afgørelse om et materielt spørgsmål er ifølge Den civile retspleje, s. 390, en delafgørelse, men selv om det i denne sammenhæng karakteriseres som en processuel afgørelse, er der tale om en delafgørelse. Rettens afgørelse – der med et modsat resultat ville have afsluttet sagen i forhold til modkravet – er i bestemmelsens forstand afgørende for dette krav, jf. Den civile retspleje, s. 390 f.

Kære krævede således Procesbevillingsnævnets tilladelse efter retsplejelovens § 253, stk. 4.

Rettevejledning til opgave 2

Spørgsmål

1. Var rettens beslutning om at udsætte sagen til den 15. marts korrekt?

Sagen vedrører ophævelse af køb af en cykel til 33.000 kroner. Det er derfor en småsag, jf. rpl. § 400.

Efter § 406, stk. 3, kan retten pålægge en part at svare inden en nærmere angivet frist. Svaret er ikke formbundet. Hanne Hansen svarer efter fristens udløb, og derfor skal mulighederne for udeblivelsesvirkning diskuteres.

Der er alene knyttet udeblivelsesvirkning efter § 360 til manglende svar, hvis det er tilkendegivet i pålægget. Dette fremgår ikke af opgaven, og det skal derfor lægges til grund, at der ikke er givet pålæg. Der er derfor ikke hjemmel til at give manglende rettidig besvarelse udeblivelsesvirkning.

I den gode besvarelse diskuteres tillige, om der i § 406, stk. 3, er hjemmel til at anvende udeblivelsesvirkning. Dette antages ikke at være tilfældet i pensum med henvisning til U 2011.324 V.

Rettens beslutning var derfor korrekt.

DCR, side 439-440.

2. Giv en begrundet redegørelse for, hvor Frida kunne have anlagt sagen.

Frida kan påberåbe sig værnetingsaftalen, uanset om hun er forbruger. Der er derfor værneting ved Retten i Odense, jf. rpl. § 245.

Eriks virksomhed udøves i Odense og også af denne grund, er der værneting ved Retten i Odense, jf. rpl. § 237.

Frida køber cyklen for at anvende den i sin fritid, og Erik er forhandler af cykler. Der er derfor tale om en forbrugeraftale. Det er derfor relevant at overveje, om § 244 finder anvendelse. Den oprindelige aftale om køb af en cykel til 27.500 kroner er omfattet af rpl. § 244, og dermed ville der være værneting ved Retten i Hjørring. Derimod vil et køb af en cykel ved fysisk fremmøde i Eriks butik i Odense ikke være omfattet af § 244. Isoleret set vil købet af cyklen til 33.000 kroner derfor ikke være omfattet af § 244. Det kan diskuteres, om ændringen af købet medfører, at Frida ikke kan anvende forbrugerværneting efter § 244. Beskyttelseshensynene bag reglen taler for, at § 244 finder anvendelse. Erik er tillige klar over, at den oprindelige aftale er indgået uden personlig henvendelse. Mest taler derfor for at udstrække § 244 til også at omfatte dette tilfælde.

Opfyldelsesstedet – og dermed værnetinget efter § 242 - for aftalen er i udgangspunktet Odense. Det aftales imidlertid, at levering skal ske i Randers, hvilket parterne er enig om, og opfyldelsen sker faktisk i Randers. Herefter er Retten i Randers tillige værneting.

DCR, side 226-227, 230-231, 234-235

3. Var rettens beslutning om ikke at henvise sagen til Retten i Hjørring korrekt (det skal ved besvarelsen forudsættes, at der var værneting ved Retten i Hjørring efter rpl. § 244)?

Frida køber cyklen for at anvende den i sin fritid, og Erik er forhandler af cykler. Der er derfor tale om en forbrugeraftale.

Den indgåede værnetingsaftale er derfor ikke bindende for Frida, jf. rpl. § 245, stk. 2. Hun er derfor ikke tvunget til at anlægge sagen ved Retten i Odense.

Erik gør – naturligvis – ikke indsigelser mod Retten i Odense som værneting. Allerede derfor er Retten i Odense stedlig kompetent, jf. § 248, stk. 1.

Sagen er således anlagt ved et korrekt værneting. Der er derfor ikke hjemmel til efterfølgende at henvise sagen til et andet korrekt værneting.

Kendelsen var derfor korrekt.

DCR, side 278-79, 282-283, 286-287, 434.

4. Hvilke overvejelser bør retten gøre i forbindelse med anmodningen om udmeldelse af syn og skøn?

Sagen er udtaget af småsagsprocessen. Det er derfor de almindelige regler om syn og skøn, der skal anvendes.

Ønsket om syn og skøn vedrører et generelt spørgsmål om kvaliteten af Cento gearet. Der skal således ikke foretages en besigtigelse og vurdering af det konkrete gearsystem. Det er derfor ikke et syn og skøn, der er egnet til at fastlægge kvaliteten.

Der bør derfor ikke udmeldes syn og skøn.

Derimod kunne kvaliteten fastlægges ved en sagkyndig vurdering. Forskellen illustreres af U 2019.2537 H, der ikke er pensum. Det kan ikke forventes, at de studerende drøfter anvendelse af en sagkyndig vurdering.

Der kan dog også argumenteres for, at Erik har solgt en cykel med sædvanlige anprisninger, og derfor er der ikke nogen grund til en sagkyndig vurdering heraf. Bevisførelse vil derfor være overflødig, jf. § 341.

DCR, side 540, 579-580, 588-590